

TỪ CẢNH NGỘ CÔ BÉ BÁN DIÊM EM CÓ SUY NGHĨ GÌ VỀ TÌNH NGƯỜI TRONG CUỘC SỐNG

1. Từ cảnh ngộ cô bé bán diêm em hãy viết một đoạn văn ngắn về tình người trong cuộc sống

Câu chuyện của An-đéc-xen khép lại nhưng cái kết này có hậu? Cái chết của cô bé bán diêm như một sự giải thoát cho em? Có lẽ khi đọc xong tác phẩm, ta khó thể nguôi ngoai suy nghĩ về lòng người, tình người trong cuộc sống này. Nhà văn chẳng hề né tránh hiện thực nghiệt ngã khi viết ra kết thúc như vậy. Cô bé bán diêm có tâm hồn trong sáng, thánh thiện ấy đã chết, chết trong chính đêm giao thừa, trong cái đói, cái rét hành hạ. Một năm mới sang hứa hẹn những khởi đầu mới nhưng cô bé đã kết thúc cuộc hành trình của mình tại chính ngưỡng cửa của năm mới. Chẳng có cơ hội, chẳng có tương lai nào nữa cho em. Trước khi chết vì đói, vì rét, em đã chết vì chính sự lạnh lùng, vô cảm của con người. Em không dám về nhà vì sợ những lời chửi mắng, đánh đập của bố, em trơ trọi, bơ vơ, tuyệt vọng chống chọi với cái giá rét trước ánh mắt vô cảm, thờ ơ của những người qua đường. Em cô đơn, buồn tủi khi mọi người vui vẻ, hân hoan đón chào năm mới còn mình thì ngồi trong góc tường lạnh giá để tránh từng cơn gió rét. Em từ giã cõi đời, giã từ cuộc sống vì không ai thương em, không ai che chở, bảo vệ em. Cái chết của em mãi để lại nỗi xót thương, niềm day dứt như một câu hỏi ám ảnh về tình người trong cuộc sống: Làm sao để không còn những trẻ em bất hạnh như cô bé bán diêm nữa?

2. Từ cảnh ngộ cô bé bán diêm em có suy nghĩ gì về tình người trong cuộc sống

Tác phẩm “Cô bé bán diêm” của nhà văn An-đéc-xen đã phác họa nên một bức tranh đầy thương cảm với số phận, cảnh ngộ của cô bé bán diêm. Thông qua hình ảnh của cô bé, nhà văn không chỉ khơi dậy trong chúng ta sự cảm thương sâu sắc với số phận của em hứng chịu mà nó còn đề cập tới vấn đề tình người trong cuộc sống.

Trong xã hội kia, đâu phải chỉ riêng có một cô bé bán diêm khổ khổ, bất hạnh mà còn vô số những hoàn cảnh bất hạnh hơn gấp nhiều lần, tuy nhiên nhà văn đã khéo léo xây dựng nên cảnh ngộ của em và kết thúc buồn đến thế. Cô bé bán diêm, phải đi bộ khắp các con phố để bán những bao diêm, ngày nào cũng như ngày nào, em chẳng những không được đi học, được vui chơi mà còn phải lao động vất vả, do chính người cha chìm trong men rượu bắt em phải làm.

Cả một ngày em phải chịu cái rét, cái đói, tới đêm cũng chưa có cái gì vào bụng, em sợ về nhà, em không dám về vì ngày hôm đó em không bán được bao diêm nào, về thì sẽ bị cha đánh mất. Và giữa đêm giao thừa, khi mọi người đều quây quần bên nhau, bên bàn ăn thơm phức, trong căn nhà ấm cúng thì trong góc tường kia, em lại phải chịu đói, chịu rét một mình, cô độc và lạnh lẽo. Chẳng có gì để ăn, chẳng có chỗ để ở, và cũng chẳng được sưởi ấm. Bởi vậy ta mới thấy, tình người trong hoàn cảnh đó mới ái ngại làm sao, mọi người dường như chỉ biết quan tâm và lo lắng cho hạnh phúc của mình mà quên đi những đồng loại, những hoàn cảnh khó khăn đang mong chờ họ ra tay giúp đỡ.

Cô bé bán diêm đã chết, ngay giữa đêm giao thừa hôm đó, thật xót xa và đáng thương khi em đã phải chết một cái chết nghiệt ngã. Từ cái chết của cô bé bán diêm, nhà văn muốn chúng ta phải thực sự nhìn nhận và thức tỉnh về tình người. Ở đâu đó và ở ngay trong hoàn cảnh của cô bé bán diêm đã không có sự hiện hữu của tình thương giữa con người với con người, không một ai quan tâm, hay xót thương cho em.

Đó cũng là một sự thật xuất hiện trong xã hội ngày nay, còn biết bao em nhỏ mồ côi cha mẹ, không người thân thích đang rong ruổi kiếm miếng ăn qua ngày, biết bao gia đình hoàn cảnh khốn khổ không đủ cơm ăn, không đủ áo mặc. Chúng ta thật sự không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì với cuộc sống của họ nhưng chỉ một sự giúp đỡ nhỏ từ bản thân ta mà họ có thể tiếp tục tồn tại. Họ chỉ là không may mới phải chịu cảnh bất hạnh, chúng ta nếu may mắn hơn họ thì hãy cố gắng cảm thông và chia sẻ, giúp đỡ họ để cuộc sống này thêm phần tốt đẹp hơn, đó là điều ý nghĩa nhất mà trong tình cảm giữa con người với con người nên có.

Truyện “Cô bé bán diêm” chính là một liều thuốc khơi dậy lòng nhân ái, bao dung và nhân hậu, biết cảm thông chia sẻ giữa con người với nhau. Mỗi người đều bỏ ra một chút sức lực và trách nhiệm của mình thì chẳng ai rơi vào hoàn cảnh và số phận như cô bé bán diêm.

3. Từ cảnh ngộ cô bé bán diêm em có cảm nhận gì về tình người trong cuộc sống

Người ta vẫn nói rằng Nam cực là hoang mạc lạnh của Trái đất, còn tôi, tôi lại cho rằng hoang mạc lạnh của Trái đất chính là nơi tận cùng của sự vô tâm, vô cảm của trái tim con người. Quả đúng như vậy, đọc truyện “Cô bé bán diêm” của nhà văn Andecxen, bạn sẽ thấu hiểu điều đó.

Câu chuyện lấy bối cảnh vào một đêm giao thừa rét buốt ở xứ ở Bắc Âu lạnh giá. Ai cũng biết, giao thừa là thời khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, là thời khắc được người ta xem là thiêng liêng và trang trọng nhất: thời khắc của sự sum vầy đoàn tụ, thời khắc của những bữa tiệc no đủ và sung túc, thời khắc tiễn đưa năm cũ và chào đón năm mới cùng với niềm hạnh phúc bên cạnh những người mà mình yêu thương. Thế nhưng...đâu đó ngoài kia vẫn còn đó hình ảnh một cô bé bán diêm nhà nghèo, mồ côi mẹ, đầu trần, chân đất, bụng đói đang dò dẫm trong bóng tối, đối mặt với những trận gió bắc thổi vi vút, với cái lạnh thấu xương của tuyết phủ kín mặt đất và điều đáng thương hơn đó là cả ngày em chưa bán được bao diêm nào.

Cô bé ngồi đó, cố nép mình trong một góc tường, giữa hai ngôi nhà...

Em thu đôi chân vào người nhưng mỗi lúc em càng thấy rét buốt hơn. Thế nhưng em không thể về nhà nếu không bán được ít bao diêm hay không ai bố thí cho một đồng xu nào mang về vì như vậy nhất định em sẽ bị cha cha đánh...

Thế đấy! Cô bé bán diêm, một cô bé không có tên, không có tuổi nhưng cô có tất cả những nỗi bất hạnh mà con người trên đời không nên có: mẹ chết, bà nội, người gần gũi với em nhất cũng qua đời. Em mất mẹ, mất bà, mất luôn cả ngôi nhà xinh xắn có giầy trường xuân bao quanh; mất cả những giây phút sum vầy hạnh phúc, thậm chí mất luôn cả cái quyền tối thiểu nhất mà một đứa trẻ phải có đó là được học hành, chăm sóc, yêu thương. Có lẽ em chỉ còn cha...Thế nhưng người cha này cũng chỉ suốt ngày đánh đập, chửi rủa em, bắt em đi kiếm

tiền và ném em, một đứa trẻ thơ dại đáng thương, vào vòng xoáy của cuộc mưu sinh. Em bé ngồi đó, chờ vợ, đơn độc như một cái bóng vô hình, không ai để ý đến sự tồn tại của em. Bởi vì, cha em vẫn đang đắm chìm trong những nỗi cay cú của sự khốn cùng trong cuộc sống đến nỗi khô héo cả tình máu mủ để khiến em rơi vào cảnh ngộ, có nhà, dù là căn gác rách nát, nhưng không thể về, có người thân nhưng không thể gọi là gia đình và không có nỗi một chút hơi ấm của tình yêu thương con người. Sự giá lạnh đáng sợ mà cô bé đang phải chịu không phải là sự giá lạnh của đất trời mà đó là sự giá lạnh trong tâm hồn của con người. Tất cả họ, trong bộ quần áo ấm áp, vội vã đi đến những nơi hò hẹn. Chẳng ai bận tâm đến sự khốn khổ của cô bé bất hạnh. Có thể nói sự tồn tại của em trong đêm giao thừa như một nốt nhạc trầm trong bản nhạc sôi động của ánh sáng, của niềm vui và hạnh phúc trong các gia đình vào khoảnh khắc chuyển giao của thời gian.

Một khác, hai khác...tiếng chuông đồng hồ vẫn điểm, cô bé vẫn ngồi đó, đói rét và cô độc. Không gian mịt mù, lạnh giá bua vây lấy thân thể bé dại của em. Lẽ ra em sợ... Nhưng em không sợ nữa... cái đói, cái rét, và cả nỗi đơn độc đã chiếm chỗ của nỗi sợ hãi... Em không dám mong sẽ được sum vầy hạnh phúc trong những ngôi nhà có cửa sổ sáng rực ánh đèn, cũng không dám mong được ngồi trong một bàn ăn thịnh soạn mà mong ước của em lúc này là “giá có thể quẹt một que diêm mà sưởi cho đỡ rét một chút nhỉ?”. Chao ôi, một đứa trẻ, ngày vui đón năm mới, lẽ ra phải ước được tặng quà, được ăn ngon mặc đẹp, được chạy nhảy vui vẻ, còn cô bé này...chỉ ước được quẹt một que diêm cho đỡ rét thôi. Thật là xót xa...Giá trị vật chất của một que diêm thì quá nhỏ nhoi nhưng nếu được làm điều đó thì đối với em đó là cả một điều hết sức lớn lao. Em phải ước... “giá như”. Ô, hoá ra một que diêm đối với người khác có thể chẳng là gì nhưng với em thì đó là một điều xa xỉ, vì nó là toàn bộ cuộc sống sinh tồn của hai cha con em! Thật đáng thương biết nhường nào! Ấy thế nhưng trong cái xã hội ấy, trong cái không gian bao la mịt mù ấy, em bé, hoàn cảnh của em bé chỉ như một chấm nhỏ bị lẫn khuất trong muôn vàn niềm vui, hạnh phúc của mọi người mà thôi.

Hiện thực đó quá nghiệt ngã, nghiệt ngã như chính số phận của cô bé bán diêm. Chính vì thế những ảo ảnh mà cô bé nhìn thấy khi quẹt các que diêm có thể tan biến rất nhanh nhưng ít ra trong cái thế giới của ảo ảnh đó không có đói, không có rét, không có cô độc, không có đòn roi. Hay nói chính xác hơn, dù chỉ là mơ thôi, nhưng chính những giấc mơ đó đã cứu rỗi linh hồn của em bé, để em bớt đau thương hơn, bớt bất hạnh hơn và ít ra trước khi lìa bỏ cõi đời này em còn lưu lại được “đôi má hồng và đôi môi đang mỉm cười”. Và một lần nữa ở phần kết của câu chuyện, Andecxen lại cho ta thấy sự thờ, lạnh lùng của người đời khi họ chứng kiến cái chết của cô bé bán diêm lúc họ phát hiện ra thi thể của em bé ngồi giữa những bao diêm nhưng họ chỉ lạnh lùng bảo với nhau: “chắc nó muốn sưởi cho ấm”, cũng chẳng ai thèm cúi xuống, ôm ấp thi thể của em bé, hay thể hiện một chút lòng thương cảm. Chao ôi, điều đáng buồn nhất trên đời không phải là đói khát, rét mướt hay thậm chí là đau khổ, điều đáng sợ nhất đó là sống trong xã hội loài người mà con người không tồn tại hai chữ: yêu thương, để đến nỗi cạn khô hết cả cảm xúc và tình cảm.

Câu chuyện đã khép lại nhưng trước mắt tôi vẫn hiện ra hình ảnh thi thể của cô bé bán diêm với “đôi má hồng và đôi môi đang mỉm cười” và văng vẳng bên tai tôi tiếng mọi người bảo nhau “chắc nó muốn sưởi cho ấm”. Tôi cảm thấy day dứt, day dứt vì số phận bi đát đáng thương của một em bé thơ dại, day dứt vì cách ứng xử vô tâm giữa những con người trong

xã hội. Và có thể biết đâu quanh đây, nơi tôi sống, nơi tôi từng “vội vã” đi qua cũng tồn tại vô số những mảnh đời như thế. Và biết đâu có thể đôi lúc, tôi cũng vô tình như những con người trong câu chuyện này. Đọc “Cô bé bán diêm” của Andecxen, tôi mới thực sự thấm thía câu: Hãy sống chậm lại, nghĩ ít đi và yêu thương nhiều hơn. Cảm ơn nhà văn xứ Đan Mạch đã cho tôi nhận ra được ý nghĩa thực sự của cuộc sống, của tình yêu thương con người. Bởi như nhà văn đã từng nói: “Không có câu chuyện cổ tích nào đẹp bằng câu chuyện cổ tích được viết lên từ chính cuộc sống”!

WWW.ELIB.VN